

ЦАРЬ МРАЗЪ

Съ бѣли плочки изградени, вдигатъ се дворци студени
между клони заледени и вковани въ ледъ рѣки;
тукъ цвѣтя не аленѣятъ, птички весели не пѣятъ
и не могатъ да живѣятъ дори северни орли.

По студени коридори никога не ходятъ хора
и не спиратъ вѣнъ на двора гости съ весели шейни;
само бурята се чува въ тъмни нощи какъ лудува,
като змей, че съ бѣсъ надува пълни съ адски студъ гърди.

Царя Мразъ живѣй въ дворцитѣ и слуги му сж мѣглитъ,
и снѣжинкитѣ — стрѣлитѣ, а пѣкъ буритѣ — войска;
гладъ и бедность предвещава той когато приближава
и сърдцето му жестоко чуждо е на милостъта.

Само нивитѣ обича и когато снѣженъ тича
съ бѣли пелени облича хлѣбороднитѣ нивя,
ще се спре и ще запита спи ли житото зарито
и тамъ, де въ прѣстѣта е скрито най-дебелъ ще е снѣга.

— Спи, пшеничке златозлата! — дума ѝ — за тебъ ще пратя
своята дъщеря крилата, хубавица — пролѣтъта,
ще те облѣче въ зелено и съ осили позлатени
ще накичи класоветѣ на прекраснитѣ нивя.

— Спи, пшеничке загария! — дума той — ще те завия
съ бѣли черги да те скрия отъ студени вѣтрове!
И отново ще завие, сякашъ че съ войска се бие
и подъ прѣспи ще покрие друмища и лесове.

Богданъ Овесянинъ